

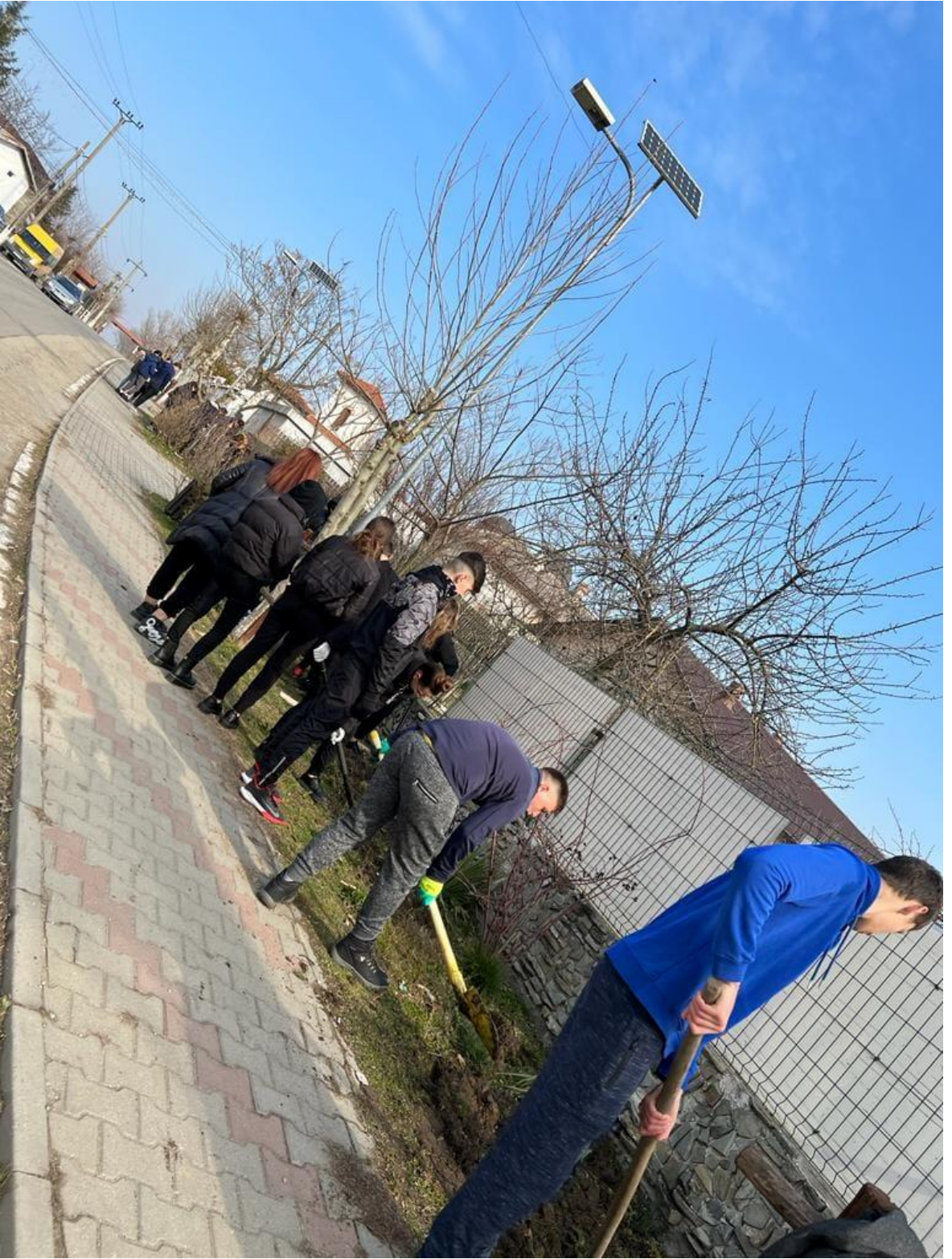
Activitati privind functionarea/ dezvoltarea parteneriatului scoala- familie- comunitate

Nr. crt.	Parteneriate scoala – familie- comunitate	Activitati	Perioada	Numar participanti
1	Parteneriat cu Consiliul reprezentativ al parinților	SUCCESUL ȘCOLAR ESTE SUCCESUL FAMILIEI- dezbateri pe tema educației	Octombrie 2020	40
2	Parteneriat cu Primăria Comana	ZIUA NATIONALA-de la tradiție la indentitate	Decembrie 2020	200
3	Parteneriat cu Politia Comana, Centru Antidrog Giurgiu	VIAȚĂ FĂRĂ DROGURI- acțiune de informare despre consumul de droguri	Februarie 2021	200
4	Parteneriat cu Biblioteca Județeană Giurgiu	CARTEA NE UNEȘTE- activitate de popularizare a lecturii	Septembrie 2021	50
5	Parteneriat cu Primăria Comana	TRECUTUL NE UNEȘTE-activitate cultural educativă la Monumentul Eroilor	Decembrie 2021	230
6	Parteneriat cu Primaria Comana, Parcul Natural Comana	LOCUL UNDE MĂ SIMT ACASĂ- acțiune de popularizare si educare in domeniul ecologic și în a doua parte- plantare de pomi	Martie 2022	120
7	Parteneriat cu Primaria Comana, Parcul Natural Comana	PLANETA VIE- acțiune de igienizare a Parcului Natural Comana	Martie 2022	100

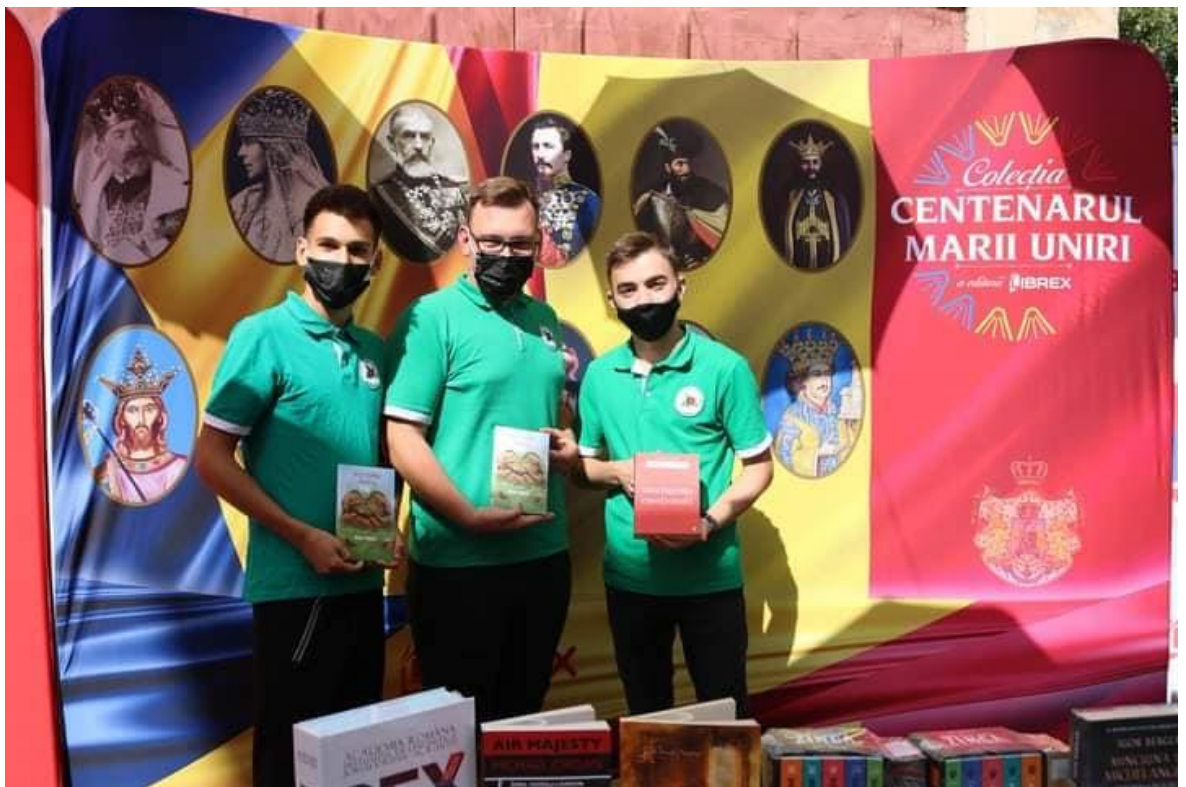

REFERAT- SUCCESUL ȘCOLAR ESTE SUCCESUL FAMILIEI

« Omul este un animal social » așa cum îl definea Aristotel iar acest aspect nu poate fi neglijat în relațiile interumane, în construcția noii generații cât și în întreaga structură a societății.

Societatea este locul unde copilul crește, se dezvoltă ca mai apoi să contribuie la susținerea acesteia.

Cu ușurință se poate constata că există o relație biunivocă între individ și societate.

Astfel că, dacă acțiunile individului vor influența societatea, sau un grup de indivizi, în aceeași măsură se poate vorbi și de influența societății asupra fiecărui individ în parte.

Istoria este primul laborator în care s-a verificat acest adevăr de mii de ani.

Fiecare generație și-a pus amprenta asupra societății, a adus un plus, modernizând-o, iar fiecare individ conștient sau inconștient s-a supus normelor societății.

Când se vorbește despre educație, datorită specificului ei, cel mai mult contează rezultatele școlare.

Toate eforturile care se fac în acest domeniu au ca țintă ameliorarea rezultatelor școlare și modernizarea metodelor în actul învățării.

Succesul sau insuccesul tinerilor se construiește pe mai mulți piloni care se dovedesc a fi importanți în actul învățării.

Unul dintre pilonii care susțin și care reflectă rezultatele școlare este reprezentat de factorii sociali, adică de familie și comunitatea în care copilul crește, se dezvoltă.

De aceea, este pertinentă întrebarea în ce măsură factorii sociali pot influența reușita școlară?

Factorii sociali se diferențiază și se pot clasifica de la o comunitate la alta, de la mediu rural la cel orășenesc, de la grupuri izolate la grupuri mari, etc.

Deoarece societatea își pune amprenta asupra fiecărui individ intensificând raportul acestuia cu ceilalți indivizi, are capacitatea de a dinamiza relațiile interumane.

Când se vorbește de școală este pertinent să se analizeze rezultatele obținute chiar dacă, spre deosebire de orice alt domeniu al economiei, acest lucru este mult mai complicat decât s-ar părea.

Instrumentele analizei sunt specifice, pe de o parte se pot analiza rezultatele obținute, făcându-se referire la diplome și atestate și pe de altă parte, se poate analiza integrarea pe piața de muncă a individului școlarizat.

Din sondajele efectuate în timp se observă multe diferențe între cei școlarizați iar una dintre cauze este reprezentată de factorii sociali, adică de mediu, comunitate, familie.

Astfel, se observă legătura dintre factorii sociali și rezultatele școlare, modul în care factorii sociali pot influența în bine sau în rău procesul de instruire cât și măsura în care aceștia influențează rezultatele școlare.

Așadar, se va focaliza atenția asupra factorilor sociali dat fiind importanța covârșitoare pe care aceștia o joacă în procesul educației.

Este binecunoscut faptul că factorii sociali reprezintă o pârghie în actul educației deoarece copilul trăiește și se dezvoltă într-un mediu social și chiar înainte de a începe procesul de educație el cunoaște acest mediu, ia contact cu el și astfel el va fi și mai târziu influențat de acesta.

Se poate afirma că succesul și eșecul școlar, privit din perspectiva în care adaptarea sau inadaptarea școlară sunt variabile ce intervin cu putere în procesul educativ, influențează rezultatele învățării care par să capete dimensiunile unor efecte a acestora.

De asemenea, există și "false eșecuri școlare" deoarece o privire profundă asupra fenomenului de eșec școlar indică faptul că potențialul de a converti o atare situație într-o reușită școlară există și trebuie să se afle în atenția responsabililor cu educația pentru a micșora numărul celor care se află pe o pantă descendentă.

Totodată, prezintă interes "factorii reușitei sau nereușitei școlare", sunt variabile care se pot modifica și care pot influența pozitiv procesul educativ.

Factorii sociali ai reușitei școlare a căror influență majoră asupra educației este semnalată și recunoscută atât de specialiștii în educație cât și de societate.

Noțiunea de succes școlar este polisemică și multidimensională ceea ce face ca nivelul de apreciere al succesului școlar să varieze în funcție de sistemul de învățământ cât și aspirațiile personale sau așteptările familiei.

În fapt, atât succesul școlar cât și eșecul școlar sunt construcții sociale, legate de o anumită societate, așa cum afirma Kahn în 2011.

Succesul școlar sau, la polul opus eșecul școlar reprezintă judecăți sau caracteristici școlare care se referă la performanțele obținute de elevi când se vorbește despre examene, diplome, etc.

Într-o societate care ridică pe un piedestal educația și instruirea pe tot parcursul vieții a indivizilor este cât se poate de folositoare analiza cauzelor care pot conduce spre succes școlar și totodată analiza cauzelor care duc spre eșec școlar.

Privind din acest unghi devine clară și pertinentă ideea că numai descifrând factorii care duc spre succes sau spre eșec se va putea ameliora actul de educație.

Astfel, societatea va îngloba indivizi din ce în ce mai bine pregătiți profesional și care să beneficieze de o educație conformă cu secolul XXI.

Pedagogii leagă cele două noțiuni de multiple cauze și de numeroși factori care în literatura de specialitate sunt prezentați și analizați din diverse unghiuri și despre care s-au emis diverse teorii acre așteaptă încă să fie probate de practică.

A defini conceptul de succes școlar nu este deloc simplu iar de-a lungul timpului s-au dat numeroase definiții de către reprezentanții din domeniul educației.

Totuși succesul școlar se cristalizează cel mai bine când se vorbește de tripla misiune a școlii care este instrucția, socializarea și calificarea sau când se vorbește de competențele necesare care să asigure dezvoltarea cognitivă și stăpânirea cunoștințelor.

De asemenea, succesul școlar reprezintă capacitatea de a lega relații sociale armonioase și a se adapta la viața socială sau a obține o recunoaștere oficială pentru a exersa o meserie sau pentru a accede la studii superioare.

Deniger în 2004 considera reușita școlară în termeni de atingere ai unor obiective de învățare care să fie legați de stăpânirea cunoștințelor, proprie fiecărei etape a parcursului școlar, pe care îl parcurge un elev.

El includea în definiția sa și obținerea unei diplome sau integrarea pe piața muncii la sfârșitul unui ciclu de pregătire.

Această definiție care pune accentul pe doi indicatori esențiali ai reușitei școlare, care sunt realizarea de obiective pedagogice și obținerea unei diplome sau inserția pe piața de muncă, atrage atenția deoarece merge în același sens cu definiția dată de alți reprezentanți ai științelor educației.

Definită astfel, în raport cu elemente subiective și obiective, noțiunea de succes școlar devine oarecum ambiguă așa cum remarcă Baby în 2002.

De fapt, el prefera să definească succesul școlar în funcție de obiective și după poziția ocupată de un reprezentant al sistemului școlar.

Astfel că pentru un reprezentant implicat direct în parcursul școlar al unui elev, ca de exemplu un profesor sau un director de școală, "a reuși" va semnifica obținerea notelor de trecere.

Dar pentru un reprezentant al Ministerului Educației care este implicat indirect în procesul educativ, devine important ca la sfârșitul unui ciclu școlar al elevilor, aceștia să reușească obținerea unei diplome.

În ceea ce privește eșecul școlar care se află la polul opus reușitei școlare, există numeroase polemici printre reprezentanții specialiștilor în educație și în sociologie. Perrenoud în 1992 afirma că eșecul școlar este produsul unei sentințe sau al unei judecăți a școlii care de fapt este responsabilă de mecanismele care conduc spre eșec școlar.

Best în 1997 definea eșecul școlar plecând de la criteriile următoare: dificultăți de adaptare la structura școlară, proceduri de retrogradare ca repetenția sau plasarea într-o filieră inferioară, dificultăți de trecere de la un ciclu la altul sau rezultate slabe la examenele naționale, absența de certificate școlare, dificultăți în obținerea unui loc de muncă.

Plecând de la aceste criterii se poate defini eșecul școlar ca fiind situația unui elev cu rezultate slabe datorate, printre altele, dificultăților de adaptare la mediul școlar, și care, nu este capabil să urmeze o școlarizare minimă așa încât să obțină o calificare.

Această situație afectează destul de grav relațiile școală-familie-elev iar repercursiunile cele mai nocive vor afecta elevul, fie datorită repetenței, fie abandonului școlar.

Astfel de situații apar frecvent în medii defavorizate, unde există familii slab legate la valorile culturale, și implicit, copii nu se bucură de susținerea și implicarea familiei în actul educațional.

Deoarece, cunostințele copilului despre mediul social înainte de a urma o școală sunt importante însă impactul cu mediul școlar poate să fie pozitiv sau negativ în funcție de cum s-au gestionat până atunci relațiile dintre copil și mediu social.

Din acest motiv, se pune problema dacă individul se va adapta sau nu, în ce măsură el va percepe ca nou actul educativ, în ce măsură va accepta noua poziție de participant activ la formarea sa, cum asimilează această trebuință a educației proprii și în ce măsură are nevoie într-adevăr de educație.

Astfel, adaptarea sau inadaptarea școlară se traduce printr-un comportament socio-afectiv din care, bineînțeles, nu se poate exclude dimensiunea cognitivă, deoarece randamentul școlar presupune atingerea performanței în diverse câmpuri de activitate legate intrinsec de sferă cognitivă, însă întotdeauna intervin factorii socio-afectivi care acționează ca niște catalizatori în procesul educației.

Astfel că, între cele două, adaptare și randament se creează o relație puternică și complexă, urmată de o interacțiune care conduce la concluzia că o bună adaptare va fi urmată de un bun randament iar o inadaptare va duce frecvent la eșec școlar.

De asemenea, un bun randament în actul educației va conduce mereu spre o bună integrare, adaptare la mediul școlar.

Întreg sistemul comportamental, de la cel mai simplu la cel mai complex, acționează prin mecanisme combinate care stimulează individul, determinându-l să meargă pe o traiectorie care să-i permită realizarea de sarcini, adică să-i inducă un comportament specific actului educației.

Corelarea aceasta dinamizează actul instruirii, îl intensifică până la nivel de comportament învățat, adică individul îl asimilează în mod inerent și pozitiv.

După teoria lui Joseph Nuttin(1980), acest dinamism corespunde motivației intrinseci și instrumentale.

Astfel, se observă cum se leagă motivația de factorii socio-afectivi, ceea ce nu miră pe nimeni deoarece termenul motivație este îndelung utilizat în literatura psiho-pedagogică unde își păstrează de multă vreme o poziție cheie în actul educației, iar această poziție cheie leagă motivația pentru totdeauna de succes sau eșec școlar.

Pentru că, un individ adaptat la viața școlară va avea implicit succes, iar un individ care nu se poate adapta la mediul școlar va obține rezultate slabe, deci va merge spre insucces.

Privind din acest punct de vedere este clar rolul pe care îl joacă motivația în procesul adaptare-reușită școlară.

Dar când se revine la motivație, lucrurile nu sunt atât de clare pe cât se dorește.

E drept că sociologii, psihologii și pedagogii studiază cu ardoare subiectul, însă deslușirea subiectului “motivație” pare că mai are de așteptat.

Deoarece, motivația este strâns legată de comportamentul uman, de trebuințele, nevoile și dorințele individului, astfel se ajunge repede pe un teren alunecos, care asociază factorii cheie ai comportamentului uman.

În prezent, “Acordul este departe de a se realiza între psihologi când se vorbește de locul rezervat motivației în studiul și explicarea comportamentului” (Nuttin, 1980).

Chiar dacă există multe teorii astăzi (Madsen, 1974; Weiner, 1980) care tratează acest subiect, conceptul rămâne încă confuz.

De obicei, motivația este definită ca un “interes”, “o preferință pentru...”, un fel de energie exogenă (Bryan, 1963, McKeachie et Solomon, 1958 et Walker, 1969) și nicidecum ca un “efect de contagiune”.

Astfel, Walker (1969) explica atitudinea elevului față de o materie școlară, luând în calcul atitudinea elevului față de dascălul său.

Prin această afirmație, Walker se alătură lui Bryan, pentru care evoluția atitudinii elevului cu privire la o materie școlară sau alta ar fi în relație directă cu aprecierea pe care o are elevul față de dascălul său.

Privind astfel, se observă că motivația își pierde puterea de stimulare, ea devine un factor extrinsec, ea nu-și găsește sursa în dinamica interioară a subiectului, deci capătă un caracter mai mult instrumental decât intrinsec și a obține succes școlar astfel, înseamnă a fi pe placul dascălului și nu reprezintă o finalitate în sine.

În acest context, se prefigurează subiectul legat de dascăli motivați și în aceeași măsură de părinți motivați.

Dar, când se privește motivația din acest unghi, adică ca expresie a relației între subiect și o altă persoană, ea riscă să dispară în timp și deci, pierde calitatea ei cea mai de preț- persistența.

Definit astfel, conceptual “motivație” poate fi cu greu considerat o sursă euristică de explicație dinamică a comportamentului uman.

O altă valență a motivației sugerează să se înscrie motivația în “Structura funcțională a individului” (Nuttin, 1980).

Din această perspectivă, devine evident că motivația nu are nimic comun cu o sursă externă, ci din contră se atașează inerentă la structura funcțională a individului “pe baza complementarității”, care după Nuttin, caracterizează “polii de unitate funcțională individ-mediul”.

Astfel, Nuttin (1980) folosește conceptul de motivație pentru a explica comportamentul uman.

Nuttin considera comportamentul ca “funcție de relație esențială”, adică îi atribuia comportamentului valențe dobândite prin natura calității relațiilor dintre subiect cu un obiect sau cu o

situație, situând “punctul de plecare motivația (...) în caracterul dinamic al relației care unește individul de mediul său”. (Nuttin, 1980).

Din aceste considerente, rezultă că Nuttin asocia conceptului de motivație un caracter dinamic endogen capabil să întrețină funcția de relație dinamică- declanșând-o, susținând-o și direcționând-o pentru a oferi persistență acțiunii întreprinse de individ.

De aici rezultă că individul devine atașat și interesat de obiectele (se include aici și persoanele) sau situațiile cu care intră în relație, stabilind cu acestea anumite forme specifice de contact și de interacțiune care se exprimă prin atracție sau repulsie, prin preferință sau refuz.

Astfel, preferința sau refuzul individului care se manifestă în exterior își găsește sursa în interior, în dinamismul endogen al motivației intrinseci.

Se deduce, cu ușurință, că în ceea ce privește comportamentul, motivația “se regăsește în faptul că organismul se orientează activ și într-un mod preferențial spre anumite forme de interacțiune” (Nuttin).

Această preferință, de intensitate variabilă este cea care dă dinamica relațiilor comportamentale între individ și mediul său, adaugând motivația ca factor psihologic stabilizator.

Prin urmare, motivația trebuie privită ca o energie endogenă care angajează și orientează selectiv acțiunile subiectului spre un câmp preferențial și care, în plus îi permite să își mențină acțiunile sale cu o anumită consecvență, continuitate și tenacitate.

Acest concept al motivației atrage indiscutabil atenția dacă se analizează prin prisma implicațiilor și consecințelor sale, când se evaluează succesul sau eșecul școlar.

Atribuind conceptului de motivație valențe psiho-dinamice (Nuttin 1980), se poate înțelege comportamentul elevului în tentativa și în efortul de adaptare școlară care conduce implicit spre randament școlar.

Altfel spus, motivația se regăsește în preferințele elevului, dar cum ea are implicații educative este bine de luat în considerație și acțiunile și atitudinile educatorilor, parinților și celor apropiați de elev.

Din aceste considerente, elevul trebuie privit ca o “ființă de relație”, adică o persoană aflată mereu în relație dinamică cu anturajul său, interacționând constant cu mediul social.

Se poate spune că educatorul trebuie să înțeleagă de la început că natura și calitatea relațiilor sunt în măsură să indice sursele care alimentează comportamentul elevului și astfel el poate să acționeze în conformitate cu semnificația atribuită comportamentul elevului.

Doar astfel, educatorul se poate lansa într-o acțiune educativă pertinentă și coerentă în vederea unei bune interacțiuni cu elevul în funcție de diversele diferențe individuale ale elevului care se vor manifesta în diverse situații specifice.

Pe de altă parte, această concepție despre motivație oferă o pistă spre a cerceta influența dinamismului endogen asupra orientării elevului cât și semnificația comportamentului copilului în tentativele sale de a se adapta social și psiho-școlar sau în dorința și efortul acestuia de a avea randament școlar.

În acest caz, interesul unui asemenea studiu se află în dinamica motivației în vederea identificării și observării surselor de stimulare.

Astfel, se atinge nivelul mai profund, adică relația între motivație și percepțiile afectiv-cognitive.

Numeroși cercetători au studiat acest domeniu al percepției de sine- Butkowski et Willows, 1980; Ames et Felker, 1979; Rogers, Smith et Coleman, 1978, stimei de sine- Bridgeman et Shipman, 1978), asteptări de la sine (Slavin, 1980 ;Schunk, 1981 ; Nicholls, 1979 ;Hutin, 1978) iar concluziile acestor studii au arătat că întotdeauna comportamentul individului este în funcție de percepțiile afectiv-cognitive pe care el le are despre el, despre alții și despre situații.

Altfel spus, este semnificativ faptul că există întotdeauna o relație specifică între motivație și percepțiile individului.

Dar care este adevărata natură a acestei relații este dificil de spus, însă se poate intui că motivația se naște în caracterul dinamic al relației dintre subiect și mediul său social.

În funcție de caracterul acestei relații- pozitiv sau negativ-individul va stabili forme de contact, de interacțiune care se vor manifesta prin atracție, repulsie, sau indiferență.

În situația de "atracție" individul va beneficia de o "stare motivațională" (Nuttin) care va declanșa în el nevoia, preferința, angajamentul și va conduce spre un comportament pozitiv și pertinent.

În situația de "repulsie" individul se va simți constrâns și va acționa în alte sensuri sau va refuza pur și simplu, fără să acționeze.

Astfel, se observă natura afectiv-cognitivă la individ desprinsă din experiențele pe care le-a trăit sau pe care le trăiește și care evidențiază tipurile de relații stabilite între individ, obiecte, situații și simbolurile create în urma acestor relații, identificate prin motivele de a se angaja sau nu pe calea realizării unui act sau altul.

Se deduce din cele prezentate mai sus că adaptarea sau neadaptarea școlară conduc spre succes sau eșec școlar.

De asemenea, se observă importanța factorilor socio-economici care imprimă o cale sau alta.

Boudon remarca legătura dintre eșecul școlar, care are o răspandire inegală, și categoriile socio-profesionale ale părinților, pe care le numea inegalități sociale.

Pierre Bourdieu remarca o diferență clară între copii veniți din medii privilegiate ai căror părinți au studii universitare și copii din medii defavorizate ai căror părinți au situații socio-economice precare.

Copii din medii defavorizate neavând la dispoziție o moștenire culturală a familiei trebuie să depună mai multe eforturi pentru a se adapta procesului educativ, în timp ce, pentru copii din prima categorie actul învățării este perceput ca fiind natural, deci ușor.

În aceste condiții, copii din mediile defavorizate sunt mai expuși eșecului școlar privit atât din punct de vedere al instruirii și formării profesionale cât și din perspectiva relațiilor interumane care pot influența echilibrul și personalitatea individului.

Astfel, se poate trage concluzia, că eșecul școlar este rezultatul unui complex de factori în care se distinge componenta socială.

Relația mamă-copil, familie-copil, profesor -copil, copil-copil, copil-mass-media, etc, reprezintă tot atâtea surse în care trebuie să se caute succesul sau eșecul școlar al unui elev.

Așadar, factorii sociali reprezintă o parghie în actul educației deoarece copilul trăiește și se dezvoltă într-un mediu social și chiar înainte de a începe procesul de educație el cunoaște acest mediu, ia contact cu el și astfel el va fi și mai târziu influențat de acesta.

Factorii sociali legați de familie sunt studiile părinților, capitalul cultural al părinților, originea etnică, limba vorbită acasă, compoziția familiei, numărul de copii din familie.

Factorii sociali capătă greutate în actul educativ pentru marea majoritate a elevilor ceea ce înseamnă că trebuie priviți cu seriozitate și cercetați de specialiștii în educație.

Una dintre concluzii este că elevii pot fi traumatizați și frustrați datorită mediului familial în care cresc, cât și datorită lipsei de valori și repere morale în mediul familial.

Cunoștințele copilului despre mediul social înainte de a urma o școală sunt importante însă impactul cu mediul școlar poate să fie pozitiv sau negativ în funcție de cum s-au gestionat până atunci relațiile dintre copil și mediul social.

Din acest motiv, se pune problema dacă individul se va adapta sau nu, în ce măsură el va percepe ca nou actul educativ, în ce măsură va accepta noua poziție de participant activ la formarea sa, cum asimilează această trebuință a educației proprii, în ce măsură are nevoie într-adevăr de educație.

Privind eșecul școlar din această perspectivă se poate trage concluzia că majoritatea situațiilor de eșec școlar se pot anihila dacă cei care lucrează în domeniul educației vor elabora programe viguroase de depistare a elevilor plasați într-o categorie de risc.

În sprijinul eliminării eșecului școlar vin susținătorii egalității de șanse care cer un învățământ adaptat nevoilor comunităților în care trebuie să se depășească anumite dificultăți.

Pentru a îmbunătăți actul educativ este nevoie de colaboare între mai multe instituții deoarece procesul educativ angrenează un număr considerabil de actori educaționali care participă direct sau indirect la reușita sau eșecul școlar al unui elev.

REFERAT-LOCUL UNDE MĂ SIMT ACASĂ

Pe 12 noiembrie 2008 Guvernul României a aprobat Strategia Națională pentru Dezvoltare Durabilă la orizontul anilor 2013-2020-2030, document care conține prescripțiile metodologice ale Comisiei Europene și cele ale unui proiect comun al Guvernului României, prin Ministerul Mediului și Dezvoltării Durabile, și al Programului Națiunilor Unite pentru Dezvoltare, prin Centrul Național pentru Dezvoltare Durabilă.

Strategema conținută în document stabilește obiective concrete, pentru o perioadă realistă de timp, după noul model de dezvoltare al Uniunii Europene, și anume, dezvoltarea durabilă, orientată spre creșterea calității vieții a oamenilor și dezvoltarea armonioasă a relațiilor dintre ei, cât și dezvoltarea armonioasă a oamenilor cu mediul natural.

Strategia afișează angajamentele asumate de România, angajamente conforme cu politicile Uniunii Europene în domeniul mediului, cu precădere, standardele cuprinse în Tratatul de aderare, în Strategia Lisabona pentru creștere și locuri de muncă și în Strategia reînnoită a Uniunii Europene pentru Dezvoltare Durabilă din 2006.

După dezbateră la nivel național, după consultarea părților interesate și a specialiștilor în domeniu, Strategia a fost elaborată într-o manieră vizionară, dar, totodată, acceptabilă din perspectiva posibilităților și intereselor autohtone.

Astfel, Strategia oferă o viziune a dezvoltării României pentru următoarele două decenii, cu obiective care trebuiau acceptate și concretizate de către guvernanți, dincolo de culoarea politică.

Astfel, pentru anul 2013, se urmărea includerea organică a principiilor și practicilor dezvoltării durabile în toate programele și politicile publice ale României.

Pentru anul 2020, Strategia își propunea atingerea nivelului mediu al țărilor Uniunii Europene la principalii indicatori ai dezvoltării durabile.

Iar pentru anul 2030, Strategia își propune, ca România să se apropie, în mare măsură, de nivelul mediu din acel an al țărilor Uniunii Europene.

Aceste obiective ambițioase au ca scop de a conduce România, pe termen și lung, la o creștere economică accentuată.

Acest fapt ar reduce decalajele socio-economice dintre România și statele Uniunii Europene.

Pentru a se obține aceste performanțe, acțiunile preconizate se referă la corelarea obiectivelor de dezvoltare, incluzând și programele de investiții în profil inter-sectorial și regional, cu potențialul și puterea de susținere a capitalului natural.

Totodată, se are în vedere, modernizarea rapidă a sistemelor de educație și formare profesională, dar și sănătatea publică și serviciile sociale, corelate cu evoluțiile demografice și cu impactul lor pe piața muncii.

De asemenea, se pune accent pe folosirea celor mai performante tehnologii, din punct de vedere economic și ecologic, în ceea ce privește deciziile investiționale, de exemplu, introducerea criteriilor de eco-eficiență în activitățile de servicii și producție.

În același sens, se vor face studii pentru anticiparea efectelor schimbărilor climatice și redactarea în timp real, a planurilor de măsuri pentru situații de criză cauzate de fenomene naturale sau antropice.

De asemenea, se va urmări, asigurarea securității și siguranței alimentare, iar în acest sens, se va menține fertilitatea solului, conservarea biodiversității și protejarea mediului.

Totodată, se are în vedere, atragerea unor surse suplimentare de finanțare care să facă posibilă realizarea unor proiecte și programe de anvergură, în ceea ce privește infrastructura, energia, protecția mediului, siguranța alimentară, educația, sănătatea și serviciile sociale.

Un alt punct important al strategiei se referă la faptul de a proteja și de a pune în valoare patrimoniului cultural și natural național, cât și alinierea la normele și standardele europene, în ceea ce privește calitatea vieții.

Din aceste motive, studiul de caz -Parcul Natural Comana pare a fi un exemplu elocvent pentru a reliefa transpunerea în fapte a Strategiei.

Studiul de caz dezvoltat aici se concentrează pe reprezentările celor pentru care natura inspire proiectele de protecție a mediului natural, concepute de instituții, precum, și implementarea acestora, în special modalitățile de relaționare cu localnicii care sunt actorii principali.

Am folosit ca metodă de lucru o analiză calitativă și cantitativă care a inclus cercetarea unor studii de arhivă, documente și documentare video, interviuri cu reprezentanți locali, interviuri semi-structurate cu rezidenți de diferite vârste și profesii diverse, angajați ai Parcului Natural Comana și un chestionar, astfel încât să se poată găsi o explicație sociologică despre rolul comunității locale când se aplică politica de mediu a Uniunii Europene într-o regiune din România și despre impactul produs asupra grupului.

Legătura strânsă ce există între activitatea umană și ceea ce se întâmplă cu mediul înconjurător conduce la întrebarea cum se pliază activitatea umană pe măsurile pro-mediu, mai precis, în ce măsură populațiile locale susțin demersul european de a proteja natura, luând în calcul interesele economice individuale și de grup care uneori contravin actului de a proteja natura.

Prin politica sa, Uniunea Europeană s-a implicat în problemele de mediu din motive clasice, cum ar fi- salvagardarea sănătății și bunăstării, protecția resurselor sale naturale și a naturii, etc.

Totodată, a existat și un interes specific, care ține de faptul că Uniunea Europeană este alcătuită dintr-un ansamblu de națiuni pentru care granițele interne tind să se estompeze.

Pe de alta parte, pentru o problemă de mediu nu există frontiere, deoarece orice problemă de acest fel va deveni sau va genera în timp o problemă la nivel continental sau mondial (bazinele hidrografice care acoperă mai multe țări, emisiile de poluanți în atmosferă, etc).

Astfel că se va identifica sistemul de interdependențe pentru a explica cum se pliază activitatea umană pe măsurile pro-mediu, ținând cont că grupurile sociale trebuie determinate să acționeze urgent pentru a proteja natura deoarece poluarea reprezintă o amenințare.

Așadar, se va analiza implicarea grupurilor locale în punerea în practică a politicii de mediu a Uniunii Europene și atitudinea acestor grupuri- pro sau contra existenței unui parc natural în zona.

De ceva vreme, problema reglementării practicilor în mediul rural este una dintre temele cel mai importante pentru ancorarea teritorială a proiectelor de protecție a naturii.

Tensiunile dintre, pe de o parte, parcurile naturale și, pe de altă parte, cele rezidențiale și utilizatorii acestor spații, dăinuie de multă vreme și se bazează pe logica piramidală impusă de reglementările spațiilor naturale protejate.

Astfel că, politicile implementate de parcuri pentru a reglementa practicile umane în cadrul ariei naturale protejate sunt adesea subiect de tensiuni.

Totuși, practica a demonstrat deja că uneori ele devin adevărate oportunități pentru localnici.

Astfel că, numai pe raza comunei Comana sunt în derulare patru proiecte europene de consolidare și reabilitare a unor clădiri.

De asemenea, tot pe raza comunei Comana s-au finalizat deja nouăsprezece proiecte cu finanțare europeană.

Totodată, exista încă patru proiecte care așteaptă implementarea.

Din interviurile cu localnicii a reieșit că aceștia sunt foarte mulțumiți de modul în care Consiliul local se implică în proiecte de modernizare a zonei.

În ceea ce privește agenții economici și aceștia sunt satisfăcuți de derularea proiectelor deoarece oferă astfel locuri de muncă și produc profit.

Totuși, punerea în valoare a spațiului natural prin acțiunea instituțiilor pune sub semnul întrebării rolul populațiilor locale și al utilizatorilor în cadrul proiectelor de protecție a mediului natural.

Aceste tensiuni se bazează pe scopurile atribuite spațiului și ele subliniază importanța fundamentală a bazei sociale ca „substrat” de posibilitate reală, pentru a permite proiectelor de conservare a naturii, conviețuirea cu rezidenții și, mai larg, cu cei care desfășoară activități socioeconomice locale.

Astfel de reprezentări sunt rezultatul proceselor socio-istorice profunde, înrădăcinate în tradiții diferite.

Dinamica socială contemporană exprimată în cadrul acestor reprezentări se confruntă cu viziunea particulară a premiselor pentru a păstra utilizările ancestrale ale locului și utilizarea patrimoniului.

Dacă crearea parcurilor naturale mobilizează actori cu interese divergente, managementul cât și acordul dintre actorii vizați depind de probleme administrative și sociologice în fiecare context socio-istoric.

Locul unei arii protejate este un teren privilegiat de înțelegere a modului în care se exercită controlul politic asupra teritoriului, în special reacțiile pe care le generează în rândul populațiilor locale.

Ca orice dezvoltare a teritoriului, constituirea unui parc natural presupune inevitabil și o anumită formă de constrângere, mai mult sau mai puțin a organizării sociale.

Parcul Natural Comana reprezintă o arie protejată, începând cu 2004 și este situată în județul Giurgiu.

Parcul Natural Comana se întinde pe aproape 25.000 de hectare, acoperind opt comune.

În Parcul Natural Comana sunt protejate diverse specii de floră cât și specii de faună.

Începând cu 2011, situl Comana este protejat prin Convenția Ramsar, ca fiind zonă umedă de importanță internațională.

Diferențe contextuale în reprezentările naturii protejate apar în centrul metodelor de management și problemelor care caracterizează acest spațiu.

Evidențierea procesului de ancorare teritorială a acestei regiuni permite, în primul rând înțelegerea motivelor care au condus la constituirea Parcului și la administrarea ariile protejate cât și rolul acordat actorilor locali.

În al doilea rând, permite și o explicație a faptului că existența Parcului Național Comana este asociată uneori cu tensiuni față de locuitorii locali și practicanții activităților în aer liber.

Dar aceste diferențe nu exclud conservarea și îmbunătățirea acestei zone transfrontaliere.

Ipoteza centrală prezice că procesul de ancorare teritorială a ariei protejate care are în comun același mediu natural, precum și diferențele în modul de relaționare dintre populațiile locale și utilizatorii spațiului, sunt legate de reprezentările globale ale naturii.

Cursul istoriei contemporane a făcut că dezvoltarea locului, pe care se află Parcul Natural Comana, a dat naștere unor relații specifice între instituțiile publice (parcul) și locuitorii din zonă.

Rolul decisiv al statului în crearea Parcului din Comana este esențial iar aceasta s-a bazat pe o documentare atestată de Academia Română, din 1954.

De menționat, că zona Comana a reprezentat, de mult timp, destinația preferată pentru turismul de elită, în anii comunismului, deoarece aici se organizau partide de vânătoare.

După anii 1990, economia locală a început să se concentreze pe dezvoltarea turismului de masă, bazat pe exploatarea intensivă a zonei.

Acest pas a reprezentat o cotitură socio-economică locală, așa încât, primele proiecte privind constituirea unei arii protejate la Comana încep să fie promovate de instituțiile locale, cu sprijinul guvernului.

Aceste propuneri generează unele tensiuni legate de confruntarea de interese între grupuri exogene de teritoriu și populațiile locale.

În primul rând, lumea antreprenorilor locali își propunea dezvoltarea turismului sportiv.

Apoi, o parte a elitei culturale din zonă a reacționat, uneori vehement, manifestând o opoziție intransigentă față de asemenea ambiții, de teamă că acest proiect ar dăuna la ecosistemul local.

În cele din urmă, populațiile locale și aleșii lor au avut, în anumite cazuri aveau păreri divergente cu privire la constituirea parcului deoarece locuitorii, în special fermierii și păstorii, se temeau de limitările impuse, în ceea ce privește exploatarea viitoare a zonei.

Astfel, o parte dintre localnici s-au bucurat deoarece s-au creat locuri de muncă, dar unii nu au fost de acord datorită îngrădirilor legislative care nu le mai permiteau să exploateze nici pădurea, nici Balta Comana.

Totuși, anii în care zona a devenit Parc sunt marcați de progres, pentru localnici, deoarece situația demografică și socioeconomică a zonei erau îngrijorătoare înainte de punerea în practică a proiectului.

Principiile care reglementează exercitarea activităților umane precum și activitățile în aer liber stau sub semnul protejării zonei, fiind totuși permise drumețiile, plimbarea cu barca fără motor, ciclismul, etc.

Managementul Bălții Comana este un element semnificativ de care se ocupă Administrația parcului.

Se știe că există diferențe în modul de a concepe protecția naturii precum și a activităților care se desfășoară într-un mediu natural și, în consecință, în modul de a organiza un teritoriu protejat.

Se poate arăta că modalitățile de a se raporta la populațiile locale și de a determina rolul lor în protecția spațiului derivă din viziunea asupra naturii pe care această populație o are despre protecția mediului și implicit de aleșii care conduce această populație.

Astfel, „Paradigma antropologică” în centrul managementului a teritoriului, în spiritul primarilor din regiune, s-a concentrat pe concepția despre natură protejată care ar însemna o integrare între om și mediul natural, unde salvagardarea naturii este însoțită de salvagardarea valorilor antropologice.

În acest sens, o arie protejată ar trebui să servească o „cerere socială” și să reprezinte interesele și motivele populațiilor locale.

Această strategie se bazează pe dorința de a maximiza „acceptabilitatea socială”, cum a afirmat Gambino în 1994, a ariilor protejate precum și pentru a servi la „reducerea fricțiunilor dintre

activitățile economice și vânătoria locală și redimensionarea impactului social al parcurilor asupra teritoriului”, cum afirma Osti, 1999.

În ceea ce privește „funcția socială” a constituirii Parcului, majoritatea localnicilor au afirmat că au avut de câștigat din acest proces, iar pentru foarte puțini dintre ei Parcul nu a schimbat nimic sin punct de vedere social.

Una dintre preocupările administratorilor parcului a fost să se poziționeze fruntea unei rețele de actori locali cu care să colaboreze, în vederea menținerii la un nivel performant a activităților de întreținere a Parcului.

De aproape zece ani, dimensiunea umană ocupă o poziție centrală, ceea ce se observă din analiza proiectelor de promovare culturală și turistică și în alte proiecte mai mari, internaționale.

Toate proiectele au ca scop de a atrage antreprenorii și de a spori vizibilitatea pe piața turistică,abordări care urmăresc implicit de a consolida legitimitatea socială a ariilor protejate.

În concluzie, dimensiunea socială joacă un rol important împreună cu latura obiectivelor ecologice.

Dar dacă se privește, managementul,din unghiul „Paradigmei de conservare radicală” , se observă că protecția naturii devine o prioritate în sine, natura capătă o valoare intrinsecă și devine câmp rezervat unei elite naturaliste.

Această abordare este caracterizată printr-un set de măsuri foarte stricte privind utilizarea spațiului protejat.

Formele radicale de excludere ale căror acțiuni umane fac obiect, inclusiv cea mai mare parte a activităților sportive, sunt asociate la un fel de viziune „puritană” și „protestantă” a relațiilor dintre omul și natura (Viard, 1985).

Ideologia care guvernează această paradigmă și marchează funcționarea unor parcuri naționale, se bazează pe o relație dihotomică între om și natură, unde se află acțiunea societăților umane, văzută în termeni negativi și natura devine o valoare care trebuie protejată prin interzicerea utilizării ei, cum meționa Ferry în 1992.

În acest context, se remarcă importanța care trebuie acordată acum relațiilor organizațiile locale, cât și relațiilor dintre acestea și cetățeni.

În special, problema consensului social, politic și economic a apărut ca un element semnificativ.

Acest consens ar face posibilă legitimarea și interiorizarea principiile și valorile acestor angajamente internaționale în diferitele acțiuni luate ulterior de statul român.

În al doilea rând, administrația publică au fost, de asemenea, luată în considerare ca o condiție decisivă pentru implementarea acestor angajamente internaționale.

În acest sens, conducerea administrației publice trebuie să dea dovadă de suplețe managerială și de mobilizare semnificativă, reducând efectele birocratice.

În al treilea rând, s-a remarcat participarea actorilor nestatali și a părților interesate la procesele care trebuie derulate pentru o implementare justă și eficientă.

Această implicare ar asigura o mai bună înțelegere a intereselor populațiilor locale, cât și a angajamentelor în cauză, cele referitoare la susținerea unui mediu de calitate.

În cele din urmă, nu se poate ignora faptul că toate aceste acorduri, ar putea stabili, în felul lor, monitorizarea regională a implementării politicii de mediu și măsurarea stării de progres.

În același spirit, modificările aduse contextului social, economic și politic de înființarea unei artii protejate, contribuie și ele la crearea unui climat de incertitudine a implementării, mai ales când vine vorba de starea socio-financiară a localnicilor.

Actorii economici pot astfel exercita presiuni suplimentare pentru a încetini sau a opri implementarea politicii.

Un alt element care reiese din această cercetare se referă la faptul că trebuie căutate noi soluții viitoare care să răspundă mai bine la natura complexă a problemelor de mediu și a tensiunilor care se pot manifesta în gestionarea acestor probleme de mediu.

Angajamentele care rezultă din politica de mediu a Uniunii Europene și asumate de statele europene permit să se răspundă parțial acestor tensiuni, ceea ce conduce la concluzia că ar trebuie să țină cont de aspectele naționale, dar și de cele locale când se propun noi căi de implementare.

În același spirit, se poate observa că angajarea într-un proiect de mediu devine o provocare pentru populațiile locale care, pe de o parte doresc să conserve mediul natural moștenit, și pe de alta, speră că un proiect de o asemenea anvergură, va aduce beneficii întregii comunități.

În acest sens, cooperarea dintre instituții și populațiile locale ar permite să se negocieze cu mai mult realism, ceea ce ar conduce la angajamente care se pot implementa eficient.

În cele din urmă, se poate estima că politica de mediu europeană reprezintă o provocare și o necesitate și că toți factorii de decizie, începând de la nivelul statelor și până la nivel local, trebuie să o ia în considerare, pentru a îmbunătăți condițiile de mediu ale acestui vast teritoriu.